

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **město Šluknov**, IČO: 00261688
sídlem nám. Míru 1, 407 77 Šluknov
zastoupené advokátem Mgr. Bc. Tomášem Auerem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Městský úřad Rumburk**
sídlem Třída 9. května 1366/48, 408 01 Rumburk

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 7. 1. 2025, č. j. OŽP/816-25/2937-24/Hurt

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 7. 3. 2025, doručenou soudu téhož dne, se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat ve vydání výzvy ze dne 7. 1. 2025, č. j. OŽP/816-25/2937-24/Hurt (dále jen „Výzva“). Jejím prostřednictvím žalovaný podle § 14 odst. 4 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) vyzval žalobce k odstranění nelegálně soustředěného odpadu – několika tisíc kusů pneumatik nacházejících se na žalobcových pozemcích a k jejich předání do zařízení určeného k nakládání s odpady ve lhůtě 120 dnů od doručení Výzvy.
2. Žalobce v žalobě zejména uvedl, že nebyl splněn zákonný předpoklad k vydání Výzvy, neboť žalobce již dříve žalovanému sdělil a doložil, že vlastníkem pneumatik je bývalý nájemce dotčených pozemků, který pozemky užíval k provozování autokrosového závodu. Pneumatiky byly nájemcem po skončení nájmu na pozemcích ponechány, aniž se staly žalobcovým vlastnictvím. Podle žalobce tedy nelze tvrdit, že nebylo možné zjistit osobu, která je za odpad (pneumatiky) odpovědná.
3. Žalobce dále uvedl, že nebude-li Výzvu respektovat, hrozí, že žalovaný přistoupí k odstranění pneumatik, přičemž náklady takové činnosti bude muset nést žalobce. Jelikož Výzva není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být žalobci zpřístupněna soudní ochrana připuštěním zásahové žaloby. K tomu žalobce poznamenal, že jako územní samosprávný celek disponuje s veřejnými prostředky, které je povinen vynakládat hospodárně; za hospodárně vynaložené prostředky však nelze považovat náklady na odstranění cizího

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpadu. Žalobce má za to, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může být Výzva, jež je způsobilá zasáhnout do žalobcovy majetkové sféry, nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Příkladem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 1 Afs 242/2014-33, ohledně nezákonného zásahu v podobě výzvy k podání daňového přiznání, dále na rozsudek téhož soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39, řešící nezákonný zásah představovaný výzvou k odstranění reklamního zařízení, a konečně na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014-39, zabývající se nezákonným zásahem v podobě výzvy správce daně k doplnění důkazů. Žalobce argumentoval, že se Výzva svou povahou blíží výzvám pojednaným v odkazovaných rozhodnutích, pročez může být nezákonným zásahem. Považoval za nelogické, aby mu byla soudní ochrana zpřístupněna až po faktické realizaci Výzvy (ať již dobrovolné, či nucené).

4. Závěrem žalobce navrhl, aby soud určil, že zásah žalovaného, spočívající ve vydání Výzvy, je nezákonný, a dále aby soud žalovanému uložil jednak povinnost zdržet se zásahu obsaženého ve Výzvě, tj. *„zdržet se odstranění pneumatik z pozemků parc. č. XA, XB, XC, XD a XE v k. ú. X“*, jednak *„obnovit stav před zásahem, tj. náležitě zjistit vlastníka pneumatik“*.
5. Soud nejprve zkoumal splnění podmínek řízení.
6. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat*.
7. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v odst. 63 svého rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, mj. uvedl: *„Pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 (správně patrně § 82, pozn. soudu) s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. (...) Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přiblížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (např. jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení – viz rozsudek ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006-95, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, bod 42).“* Zdejší soud poznamenává, že citované názory nebyly ve své podstatě dotčeny nosnými důvody pozdějšího nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, jímž byl uvedený rozsudek rozšířeného senátu NSS zrušen.
8. Soud předesílá, že v nynější věci žalobce vymezil jednání, v němž má nezákonný zásah žalovaného spočívat, zcela jednoznačně. Ohledně skutkové stránky jednání (aktu) žalovaného, před kterým žalobce hledal soudní ochranu, tak nepanují jakékoli pochybnosti. Stejně tak ovšem soud nemá pochybnosti a považuje za zjevné, že toto jednání nemůže být vzhledem ke své povaze „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla žalobcova tvrzení pravdivá.
9. Podle § 14 odst. 4 zákona o odpadech, *pokud není možné zjistit osobu, která je za odpad odpovědná nebo taková osoba zemřela nebo zanikla, aniž by její povinnosti ve vztahu k tomuto odpadu přešly na jinou osobu, vyzve obecní úřad obce s rozšířenou působností vlastníka pozemku*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k odklizení odpadu a jeho předání do zařízení určeného pro nakládání s odpady ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy. V odůvodněných případech může obecní úřad obce s rozšířenou působností stanovit lhůtu k odklizení odpadu a jeho předání do zařízení určeného pro nakládání s odpady delší. Obec, na jejímž území se odpad nachází, může vlastníkovvi pozemku poskytnout součinnost při odklizení odpadu a jeho předání do zařízení určeného pro nakládání s odpady.

10. Soudu zastává názor, že výzva dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech nemůže sama o sobě jakkoli zasáhnout ani do jakéhokoli adresátova veřejného subjektivního práva, ani do jeho právní či majetkové sféry. Neplyne to přitom ani tak ze samotného posledně citovaného zákonného ustanovení, jako z navazující právní úpravy důsledků oslyšení takové výzvy (§ 14 odst. 5 a 6, a část šestá hlava druhá *a contrario* téhož zákona).
11. Podle § 14 odst. 5 zákona o odpadech, *pokud vlastník pozemku nezajistí odklizení odpadu a předání odpadu do zařízení určeného pro nakládání s odpady do 30 dnů ode dne doručení výzvy nebo v delší lhůtě stanovené ve výzvě, může obecní úřad obce s rozšířenou působností*
 - a) uložit vlastníkovvi pozemku, aby na vlastní náklady zabezpečil místo, kde se nachází nezákonně soustředěný odpad, proti dalšímu návozu odpadu,*
 - b) zabezpečit odpad, který ohrožuje životní prostředí, před únikem škodlivin do okolního prostředí, nebo*
 - c) nezákonně soustředěný odpad odklidit a předat do zařízení určeného pro nakládání s odpady.*
12. Soud konstatuje, že ustanovení § 14 odst. 4 zákona o odpadech (a ostatně ani jiné ustanovení daného zákona či jiného právního předpisu) neukládá vlastníku pozemku povinnost odklidit a předat do zařízení určeného pro nakládání s odpady nezákonně soustředěný odpad. Takovou povinnost lze dovodit jediné ve vztahu k **vlastníku** nezákonně soustředěného **odpadu**, a sice na základě § 14 odst. 1 uvedeného zákona; na rozdíl od něj má však **vlastník pozemku** zákonnou povinnost oznámit příslušnému správnímu orgánu, že se dozvěděl o nezákonně soustředěném odpadu na svém pozemku (§ 14 odst. 2 zákona o odpadech). Samotná skutečnost, že zákon o odpadech v § 14 odst. 4 dává obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností právo vyzvat vlastníka pozemku k odklizení odpadu a jeho předání do zařízení určeného pro nakládání s odpady, ještě nezakládá vlastníku pozemku povinnost tuto výzvu uposlechnout. Ostatně pokud zákon o odpadech ukládá vlastníku pozemku (na němž se nachází nezákonně soustředěný odpad) nějakou povinnost nebo umožňuje správnímu orgánu uložit vlastníku nějakou povinnost, činí tak výslovně; tak je tomu právě v § 14 odst. 2 (zákonná informační povinnost vlastníka pozemku), dále v § 14 odst. 5 písm. a) [oprávnění správního orgánu uložit vlastníku pozemku povinnost zabezpečit na vlastní náklad místo před dalším návozem] či v § 14 odst. 6 větě druhé (zákonná povinnost vlastníka pozemku strpět vstup pověřené osoby na svůj pozemek na dobu nezbytnou k zabezpečení odpadu nebo odklizení odpadu).
13. Lze rovněž poukázat na skutečnost, že s povinností vlastníka pozemku odklidit a předat odpad do zařízení určeného k nakládání s odpady nepočítá ani část šestá hlava druhá zákona o odpadech, nazvaná „Přestupky“. Ta přitom označuje za přestupek jak porušení povinnosti **vlastníka odpadu** předat nezákonně soustředěný odpad do zařízení určeného pro nakládání s odpady nebo do dopravního prostředku provozovatele zařízení [v § 117 odst. 1 písm. h) pro fyzické osoby, v § 121 odst. 1 písm. k) pro právnické či podnikající fyzické osoby], stejně jako neučiní-li vlastník pozemku oznámení o nezákonně soustředěném odpadu [v § 117 odst.

1 písm. i), případně v § 121 odst. 1 písm. l)] či nezabezpečí-li místo nezákonně soustředěného odpadu před dalším návozem v rozporu s rozhodnutím správního orgánu vydaným podle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o odpadech [v § 117 odst. 1 písm. j), v § 121 odst. 1 písm. m)]. Zmíněná část šestá hlava druhá zákona o odpadech neobsahuje vymezení přestupků, jež by spočívaly v porušení jiných ustanovení § 14 tohoto zákona. To dle přesvědčení soudu také dokládá, že není zákonnou povinností vlastníka pozemku odklidit a předat nezákonně soustředěný odpad do zařízení určeného k nakládání s odpady.

14. Ostatně tím, že správní orgán vyzývá vlastníka pozemku podle § 14 odst. 4 zákona o odpadech, mu dává současně implicitně najevo, že jej nepovažuje za „osobu odpovědnou za odpad“. V opačném případě by nemohl správní orgán tímto způsobem postupovat, neboť by byl povinen uložit zjištěné osobě odpovědné za odpad (či jejímu nástupci) opatření k nápravě dle § 116 téhož zákona. S přihlédnutím k této zjevné logice zákona je třeba přijmout závěr, že osoba, která není „osobou odpovědnou za odpad“, nemůže být toliko výzvou dle § 14 odst. 4 téhož zákona učiněna odpovědnou za nezákonně soustředěný odpad.
15. Konečným účelem sledovaným úpravou § 14 zákona o odpadech je umožnit správnímu orgánu efektivně ukončit nežádoucí stav spočívající v nezákonném soustředění odpadu mimo zařízení určené k nakládání s odpady, a to pouze v situaci, kdy není možné zjistit osobu za odpad odpovědnou. K tomu je správnímu orgánu dáno oprávnění odpad zabezpečit [§ 14 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech] nebo odklidit a předat do zařízení určeného pro nakládání s odpady [§ 14 odst. 5 písm. c) téhož zákona]. Realizace těchto zákonných oprávnění se přitom nevyhnutelně pojí se zásahem přinejmenším do vlastnického práva vlastníka pozemku, na němž se nezákonně soustředěný odpad nachází. Proto § 14 odst. 6 věta druhá zákona o odpadech ukládá vlastníku pozemku povinnost strpět vstup osoby pověřené správním orgánem na pozemek na dobu nezbytnou k zabezpečení nebo odklizení odpadu. Správní orgán smí však k těmto opatřením (zásahům do vlastnického práva) přistoupit jedině po marném uplynutí lhůty stanovené vlastníku pozemku ve výzvě dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech, a jedině tehdy je vlastník pozemku povinen strpět vstup pověřené osoby na svůj pozemek.
16. Zákon o odpadech tak dává vlastníku pozemku v zásadě na výběr, zda k výzvě dle § 14 odst. 4 sám odklidí a předá odpad do zařízení určeného k nakládání s odpady (a to na vlastní náklad), anebo tak neučiní a vystaví se jak možnosti uložení povinnosti zabezpečit na vlastní náklady místo s nezákonně soustředěným odpadem proti dalšímu návozu odpadu [§ 14 odst. 5 písm. a) zákona o odpadech], tak vzniku zákonné povinnosti strpět omezení svého vlastnického práva v souvislosti s úkony pověřené osoby nezbytnými k zabezpečení či odklizení odpadu [§ 14 odst. 5 písm. b) a c) téhož zákona]. V tomto kontextu soud vnímá výzvu dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech jako svého druhu avízo o nezbytnosti řešení závadného stavu (nezákonně soustředění odpadu na pozemku vlastníka) a možnosti řešení tohoto stavu vlastníkem pozemku bez ingerence správního úřadu (a tedy bez souvisejících omezení doprovázejících alternativní postupy podle § 14 odst. 5 téhož zákona). Dle soudu je evidentní, že taková zákonná výzva proto nemůže představovat zásah do veřejného subjektivního práva, právní sféry ani majetkové sféry vlastníka pozemku. Výzvou totiž není ukládána vlastníku pozemku žádná povinnost, ani se s neuposlechnutím výzvy nepojí přestupková odpovědnost (k tomu srov. výše odst. 13 tohoto usnesení).
17. Žalobcovo tvrzení o případném zásahu do jeho majetkové sféry, k němuž by mělo dojít tím, že bude (v případě neuposlechnutí Výzvy) povinen hradit náklady následného nuceného odklizení a předání odpadu do zařízení určeného k nakládání s odpady, je dle názoru soudu

liche. Stejně jako zákon o odpadech vlastníku pozemku s nezákonně soustředěným odpadem neukládá povinnost odpad odklidit a předat do zařízení (ani správnímu orgánu nedává oprávnění uložit vlastníku takovou povinnost), neukládá mu ani povinnost nést náklady odklizení a předání odpadu realizovaného osobou správním orgánem pověřenou dle § 14 odst. 5 písm. c). Zákon zde presumuje, že vlastník pozemku nezavinil závadný stav (nezákonně soustředění odpadu), a proto by neměl být nucen nést náklady spojené s jeho odstraněním. S tím naopak kontrastuje ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona o odpadech, jež výslovně předpokládá, že vlastník pozemku ponese náklady spojené se splněním správním orgánem uložené povinnosti zabezpečit místo, kde se nezákonně soustředěný odpad nachází, proti dalšímu návozu odpadu; v době vydání rozhodnutí dle uvedeného ustanovení totiž již vlastník prokazatelně ví o závadném stavu, a proto lze v kontextu jeho odpovědnosti spojené s vlastnickým právem k pozemku (zásada „vlastnictví zavazuje“) považovat za ospravedlnitelné, aby nesl náklady zabezpečení vlastního pozemku před dalším zneužitím (nezákonným návozem odpadu).

18. Zásah do veřejných subjektivních práv, právní sféry ani majetkové sféry žalobce nelze spatřovat ani tehdy, pokud by správní orgán (zde žalovaný) skutečně před vydáním výzvy dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech pochybil při učinění závěru, že osobu odpovědnou za odpad není možné zjistit (a tedy výzva neměla být správním orgánem vůbec vydána). Výzva sama o sobě totiž do práv vlastníka pozemku (žalobce) nijak nezasahuje; marné uplynutí v ní stanovené lhůty je toliko zákonným předpokladem pro aktivaci palety oprávnění správního orgánu dle § 14 odst. 5 písm. a) až c) zákona o odpadech. Až jejich uplatněním by mohl vlastník pozemku být dotčen. V případě realizace oprávnění správního orgánu dle § 14 odst. 5 písm. a) uvedeného zákona se však vlastník pozemku může (za splnění podmínek dle § 65 a násl. s. ř. s.) domáhat soudní ochrany cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proti postupům dle § 14 odst. 5 písm. b) a c) zákona o odpadech se pak lze bránit zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s., neboť právě ony by představovaly faktický zásah do právní sféry vlastníka pozemku. Žalobcem nastolená otázka (důvodnosti závěru žalovaného o nemožnosti zjistit osobu odpovědnou za odpad) by pak mohla být v takových soudních řízeních řešena jako otázka prejudiciální. Na rozdíl od žalobce v tomto soud nespatřuje nelogičnost; je totiž třeba vzít v úvahu žalobcem opomenutý aspekt relevantní právní úpravy (návětí § 14 odst. 5 zákona o odpadech), a sice že správní orgán „může“ tam uvedených oprávnění využít, avšak nemusí tak nezbytně učinit. Vydání rozhodnutí dle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o odpadech nebo realizace postupů dle písm. b) a c) téhož ustanovení tudíž nejsou nevyhnutelnými následky marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě dle § 14 odst. 4 téhož zákona. Správní orgán není výzvou dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech sám vázán, a tedy i po jejím vydání může např. svůj náhled na povahu movité věci jako odpadu přehodnotit (zde pneumatiky jako konstrukční prvek závodistě/pneumatiky jako odpad), či mohou v mezidobí vyjít najevo nové relevantní skutečnosti umožňující zjištění osoby odpovědné za odpad.
19. Pokud žalobce odkazoval na výše specifikovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. odst. 3 tohoto usnesení), činil tak nepřiléhavě. Uvedený soud se v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 1 Afs 242/2014-33, nezabýval otázkou, zda a proč pojmově mohou, či naopak nemohou být dílčí postupy správce daně (konkrétně výzva k podání daňového přiznání, zahájení postupu k odstranění pochybností a zahájení daňové kontroly) zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.; spor tkvěl v hodnocení zákonnosti těchto zásahů. Zdejší soud poznamenává, že na rozdíl od výzvy dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech představují zmíněné výzvy správce daně v daňovém řízení (zejména výzva k podání daňového přiznání či

k odstranění pochybností) specifické procesní úkony, které jsou v případě pasivity adresáta (daňového subjektu) a ve spojení s dalšími relevantními ustanoveními zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, způsobilé přivodit zásadní změny ve stanovení daně (a tedy dotčení daňového subjektu). Jak uvedeno výše, pasivita vlastníka pozemku ve vztahu k výzvě dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech však takové účinky nemá.

20. Žalobcem dále odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39, nelze bez dalšího na nyní posuzovanou otázku vztáhnout. Podle názoru zdejšího soudu tomu brání podstatná odlišnost relevantních právních úprav obou věcí. Jak uvedeno výše, ze zákona o odpadech nevyplývá povinnost vlastníka pozemku vyhovět výzvě dle § 14 odst. 4 uvedeného zákona. Naproti tomu v uvedeném rozsudku byla správním orgánem vydána výzva dle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a to ve znění účinném do 30. 12. 2015; věta druhá uvedeného ustanovení přitom zněla: „*Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit.*“ Právní důsledky obou srovnávaných výzev jsou očividně diametrálně odlišné, kdy v prvním případě výzva neznámá uložení povinnosti, zatímco v druhém případě ano (a tím pádem se přímo dotýká právní sféry svého adresáta).
21. Konečně ani rozsudek Nejvyššího správního soudu 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014-39, nepojednává o srovnatelné situaci. Nejvyšší správní soud v bodu 29 odůvodnění uvedl, že „*pouze takové úkony daňové kontroly, které zjevně nesměřují k prokázání či vyvrácení důvodných pochybností, úkony zjevně nepřiměřené nebo úkony prováděné za situace, kdy žádné pochybnosti o skutkovém stavu nepanují, lze proto považovat za nezákonný zásah. Tento zásah spočívá v nezákonné administrativní zátěži, jíž je vystaven daňový subjekt v případě, že jsou prováděny úkony mimo výše popsaný zákonný rámec. Daňový subjekt má jistě zásadně toliko právo, nikoli povinnost účastnit se provádění důkazů správcem daně a procesně na ně reagovat. Jistě tohoto svého práva ani nemusí využít. Pokud však chce mít přehled o tom, k jakým zjištěním správce daně dospívá, a tedy na základě toho k jakému výsledku ve smyslu případného zásahu do jeho majetkové sféry v podobě vyměření či doměření daně daňové řízení směřuje, nezbyvá mu, než aby byl procesně aktivní či přinejmenším bdělý ve vztahu ke všem úkonům správce daně, které mohou výsledek řízení ovlivnit. Nezbyvá mu tedy, než aby řízení před správcem daně věnoval patřičnou pozornost a obětoval mu patřičný čas a úsilí sebe či svých zaměstnanců. Tento čas a toto úsilí nejsou zadarmo, a pokud by nemusely být věnovány řízení před správcem daně, mohly by být vynaloženy na jiné účely. Provádění úkonů, jež ve skutečnosti vybočují ze zákonného účelu řízení, typicky provádění zjevně nadbytečných či ve vztahu k rozhodným skutečnostem irelevantních nebo neúčelných důkazů, tak může vést k administrativnímu zatížení daňového subjektu v míře větší, než kterou je povinen snášet podle zákona. Jinak řečeno, takové úkony daňovému subjektu „kradou čas a práci“, které není povinen správcem daně věnovat. Právě z tohoto důvodu mohou být zjevně neúčelné úkony správce daně nezákonným zásahem“.* K tomu zdejší soud uvádí, že citovaný text popisuje toliko hypotetickou situaci, navíc v rámci formálního správního (daňového) řízení, kdy může v důsledku kumulace zjevných pochybení správního orgánu dojít až k nezákonnému administrativnímu zatížení daňového subjektu, a tím k újmě představované (v konečném důsledku) zbytným uplatněním jeho zaměstnanců při udržování procesní opatrnosti či bdělosti. Dle zdejšího soudu je nabíledni, že jednorázový úkon představovaný vydáním výzvy dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech se takové hypotetické situaci nijak nepřibližuje.

22. Dle názoru soudu lze naopak přiléhavě odkázat na názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS: „*Přípis správního orgánu určité osobě, který obsahuje sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, přímo nevynutitelnou výzvu, aby něco učinila, a informaci o případných negativních důsledcích, které tuto osobu za určitých zákonem předvídaných podmínek mohou postihnout, ještě nelze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby, jakkoli samozřejmě takovou osobu mohou znejistit v náhledu na její právní pozici a vyvolat v ní pocit jistého ohrožení. Právní řád totiž neposkytuje a ani nemůže poskytovat ochranu před subjektivním (a nezřídka i psychologicky zcela pochopitelným a z lidského hlediska důvodným) pocitem ohrožení či nejistoty, nýbrž jen ochranu subjektivních práv, tedy konkrétních práv určité osoby.*“ K tomuto názoru se Nejvyšší správní soud opětovně přihlásil ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Afs 17/2021-50, a to při posuzování povahy přípisu, jímž Státní zemědělský intervenční fond zahájil s tehdejší stěžovatelkou řízení o vrácení dotace a současně ji vyzval k vrácení dotace. Nejvyšší správní soud zde zdůraznil, že „*za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. by tedy bylo možno považovat takovou výzvu, která je pro svého adresáta závazná a je na něm přímo vynutitelná*“, avšak dodal, že dotčeným přípisem správní orgán „*toliko zahájil řízení o vrácení dotace a současně vyzval k uhrazení částky, neboť dle svých kontrolních zjištění měl za to, že byla dotace vyplacena neoprávněně. (...) Žalovaný evidentně mýl se seznámit stěžovatelku s kontrolními zjištěními a v zájmu hospodárnosti řízení ji rovnou vyzval ke vrácení dotace pro případ, že by stěžovatelka se zjištěními žalovaného, jakož i s jeho závěry, souhlasila. (...) Je tedy zřejmé, že žalovaný práva a povinnosti stěžovatelce nestanovil a výzvu bez rozhodnutí ve věci samé (tedy bezprostředně) vymoci nemůže. Do subjektivních práv stěžovatelky by evidentně bylo zasazeno, kdyby žalovaný na základě výzvy částku ve výši 607 972 Kč na stěžovatelce vymohl, tak tomu ovšem v posuzovaném případě není. Za takové situace je sice pochopitelné, že byla stěžovatelka stížena subjektivním pocitem nejistoty, nicméně do jejích subjektivních práv, kterým by soud mohl poskytnout ochranu, zasazeno nebylo*“. Obdobně ani v nyní posuzované věci neukládá výzva dle § 14 odst. 4 zákona o odpadech žalobci jakoukoli povinnost, natož takovou, jež by byla vynutitelná.
23. Soud tedy uzavírá, že výzva vydaná podle § 14 odst. 4 zákona o odpadech nemůže být vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Žalobcem podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v takové výzvě tedy musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. Soud proto žalobu výrokem I. tohoto usnesení odmítl.
24. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto usnesení).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. března 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.